

Arrest

nr. 219 509 van 5 april 2019
in de zaken RvV X/ IV en RvV X/ IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (RvV X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2018.

Gezien het verzoekschrift dat X (RvV X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 14 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. MAERTENS *loco* advocaat T. COBBAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 juni 2016 België is binnengekomen, diende op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 25 mei 2016 in Hongarije en op 1 juni 2016 in Oostenrijk (Eurodac).

1.2. Tweede verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 juni 2016 België is binnengekomen, diende op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 26 mei 2016 in Hongarije en op 1 juni 2016 in Oostenrijk (Eurodac).

1.3. Op 27 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 27 maart 2018 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoeker, M.Z.K., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/07/2016

Overdracht CGVS: 17/11/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 4 januari 2018 van 09.00 uur tot 11.00 uur en van 14.05 uur tot 16.00 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Cobbaert Tom was aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn. U bent geboren in het dorp Dabar Romyali van het district Charkh, provincie Logar en bent 24 jaar oud. U studeerde af aan de middelbare school. Uw vader is de malik (dorpshoofd) van uw dorp en bezit 80 à 100 jerib vruchtbare grond.

Sinds vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen er taliban bij u thuis langs om te eten en de nacht door te brengen. Na een tijdje wilden jullie dit niet meer en maakten jullie hen duidelijk niet meer naar jullie huis te komen. Ongeveer 20 à 25 dagen voor uw vertrek, stuurden ze iemand om te zeggen dat als jullie hen niet op die manier hielpen, dat u en uw neef A.A. (OV (...)) hen dan moesten vervoegen. Ongeveer zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, gingen u, uw vader, uw neef A.A. en zijn vader A.A.K. naar een begrafenis van een dorpeling. Op de terugweg werd jullie auto tegengehouden door taliban die eisten dat u en A.A. met hen zouden meegaan. De situatie escaleerde en de taliban schoten op jullie, waarbij uw oom A.A.K. en twee andere dorpelingen gewond raakten. U en uw neef A.A. wisten te ontsnappen en verbleven nog 6 dagen in jullie eigen huis. Vervolgens verlieten jullie Afghanistan op de eerste van de tiende maand 1394 Afghaanse kalender (AK), 22 december 2015 Gregoriaanse kalender (GK). Jullie reisden naar Europa en dienden in België een asielaanvraag in op 15 juli 2016.

Uw broer K.M.S. (OV (...)) ontvluchtte Afghanistan al eerder en diende een asielaanvraag in in België op 29 maart 2011. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 25 januari 2012.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw neef A.A. de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw neef A.A. (origineel), uw certificaat van het afstuderen van de twaalfde graad met puntenlijst (origineel), ziekenhuisdocumenten van uw oom A.A.K. (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

U en uw neef A.A. stellen dat jullie problemen hadden met de taliban. Jullie verklaringen zijn echter dusdanig vaag en ongeloofwaardig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat het contact dat u en uw neef A.A. beschrijven tussen uw vader en de taliban weinig geloofwaardig is. Van uw vader, die gezinshoofd was, veel grond bezat en als dorpshoofd regelmatig tussenkwam om conflicten op te lossen (CGVS K.M.Z., p. 6) kan verwacht worden dat hij zou onderhandelen met de taliban om tot een oplossing te proberen komen. Uw verklaringen over hoe uw familie duidelijk maakte aan de taliban dat jullie hen geen eten en onderdak meer wilden geven zijn dan ook opmerkelijk. U meent dat jullie het niet in hun gezicht konden zeggen (CGVS K.M.Z., p. 22) en zegt dat jullie dan maar telkens deden alsof jullie niet thuis waren en een van de kinderen of vrouwen naar de deur stuurden om de taliban wandelen te sturen (CGVS K.M.Z., p. 22).

Het is vreemd dat uw vader, als gezinshoofd en malik niet zou onderhandelen met de taliban om vanuit zijn vooraanstaande positie een duurzame oplossing te bekomen voor het probleem in plaats van dat jullie probeerden om telkens opnieuw de taliban af te schepen. Nadat jullie maandenlang voor de taliban klaar stonden zouden jullie blijkbaar geloofd hebben dat de aanhoudende afwezigheid van alle mannelijke familieleden telkens de taliban 's avonds kwam aankloppen niet hun argwaan zou opgewekt hebben en bijgevolg als een werkelijke, langdurige oplossing kon doorgaan. Dit is allerm minst ernstig. Hierbij werd overigens een tegenstrijdigheid vastgesteld. Daar waar u meent dat de tweede keer toen de taliban langskwamen uw jongere broer A. en uw zoon J. de taliban te woord stonden toen ze aanklopten (CGVS K.M.Z., p. 23), meent uw neef A.A. dat het uw moeder was die die keer de taliban afscheeptte (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie geen eensluidende verklaringen afleggen hierover ontsiert wederom de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden feiten.

Verder krijgt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw neef A.A. ook een stevige knauw doordat jullie tegenstrijdige informatie geven over de talibanleden met wie uw vader contact had. Gevraagd met wie van de taliban uw vader sprak, zegt u dat hij sprak met M.S. en de gebruikelijke strijders (CGVS K.M.Z., p. 20). U meent dat hij verder geen contacten had met iemand (CGVS K.M.Z., p. 20). U zegt dat uw vader contact had met M.S. sinds 3 jaar (CGVS K.M.Z., p. 20). Hoe vaak ze elkaar spreken kunt u niet zeggen, maar u voegt er aan toe dat u hem een keer zag (CGVS K.M.Z., p. 20). De vaagheid in uw verklaringen over de nochtans markante contacten van uw vader met de taliban is uiterst opvallend. Aan uw neef A.A. gevraagd met wie uw vader contact had, zegt hij dat uw vader geen contact had met 'groten' (CGVS A.A., p. 18). Aan uw neef verzocht om alle namen te noemen met wie uw vader contact had, noemt hij Ab., M.Q. en M.A. en zegt hij dat hij wist over deze drie mensen (CGVS A.A., p. 18). Aan A.A. gevraagd of uw vader ooit contact had met M.S., zegt hij dat dit nooit gebeurde (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie dermate tegenstrijdige informatie geven over het contact tussen uw vader en M.S., nochtans een sleutelfiguur in jullie asielrelaas, ondergraaft ten eerste de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden problemen.

Ook de verklaringen van u en uw neef A.A. over de talibanleden die bij jullie thuis kwamen eten en er de nacht doorbrachten schaden de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste problemen ten eerste. Ten eerste werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende M.S.. U geeft aan dat M.S. en zijn strijders naar uw huis kwamen om te eten (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw neef A.A. daarentegen meent dat M.S. nooit naar jullie huis kwam (CGVS A.A., p. 18). Dat jullie niet dezelfde informatie geven over M.S., die jullie zelf beschrijven als een 'grote commandant' en het 'hoofd van de taliban' (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 18) ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie problemen ten eerste. Daarnaast werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de gasten die jullie over de vloer kregen de vaagheid niet weten te ontstijgen. Uitgenodigd om wat meer te vertellen over de talibanleden die bij u thuis langskwamen, vraagt u wat u moet vertellen (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd om alle leden van de taliban te noemen die naar uw huis kwamen, verwijst u naar Q.S. en de mensen die voor hem werkten (CGVS K.M.Z., p.21). Uitgenodigd om nog wat meer te vertellen over deze groep dan dat Q.S. hun leider was, stelt u dat Q.S. een jonge man was van ongeveer 30 jaar oud (CGVS K.M.Z., p.21). Opnieuw verzocht om wat over zijn groep te vertellen, zegt u dat hun aantal altijd ongekend is (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd naar de activiteiten van deze groep, meent u dat de eerdere namen die u noemde tot de groep behoren en dat hij hun leider is (CGVS K.M.Z., p. 21). Aangedrongen om wat meer te vertellen over wat deze groep doet, zegt u dat ze rondhangen, niets voor de ontwikkeling doen en mensen lastigvallen (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw vage verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Van iemand die werkelijk talibanleden over de vloer kreeg, kan verwacht worden dat hij uitgebreider kan vertellen over de leden van deze groep en de aard van de activiteiten van deze groep.

Verder werd vastgesteld dat u merkwaardige verklaringen aflegt over M.N. en dat de algemene kennis van u en uw neef A.A. over de manier waarop de taliban leden rekruteren beperkt blijkt. Gevraagd naar talibanleiders, noemt u vijf namen waaronder M.N. van wie u zegt dat hij een grote commandant is (CGVS K.M.Z., p. 18). Uitgenodigd om wat meer over hem te vertellen, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u de beroemde leiders opsomde (CGVS K.M.Z., p. 18). Gevraagd of u nog iets meer weet over M.N. meent u dat u niet meer informatie over hem heeft (CGVS K.M.Z., p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie kunt aanreiken over een persoon die u zelf ter sprake bracht. Ook uw verklaringen over de rekrutering door de taliban zijn opmerkelijk. Hiernaar gevraagd, meent u dat ze de meeste mensen rekruteren door te preken en de meeste door geweld (CGVS K.M.Z., p. 19). Gepeild naar een voorbeeld van iemand die met dwang gerekruteerd werd, noemt u uw broer, uzelf en uw neef (CGVS K.M.Z., p. 19). Uitgenodigd om een ander voorbeeld aan te brengen, zegt u dat er veel mensen zijn en dat ze nooit zeggen dat ze met dwang genomen zijn omdat ze bang zijn (CGVS K.M.Z., p. 19).

Uw bewering dat er veel mensen door de taliban gedwongen gerekruteerd werden, maar u het niet weet omdat de slachtoffers het zelf niet zeggen gaat voorbij aan uw vermogen om hun plotse afwezigheid en het ongenoegen van hun familieleden op te merken. De verklaringen van uw neef A.A. omtrent rekrutering door de taliban zijn in eenzelfde vaagheid gehuld. A.A. geeft aan dat 80 procent van de mensen met dwang gerekruteerd werden (CGVS A.A., pp. 16, 17). Gevraagd naar een voorbeeld, verwijst A.A. naar jullie eigen situatie (CGVS A.A., p. 17). Aangemoedigd om een voorbeeld te benoemen dat niet tot de familie behoort, verwijst A.A. naar twee andere dorpen, maar slaagt hij er niet in om een specifieke persoon te noemen die met dwang gerekruteerd was omdat 'niemand zijn geheimen zegt' (CGVS A.A., p. 17). Van iemand die meent dat de taliban hem wilde rekruteren, kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is over hoe rekrutering door de taliban verloopt.

Daarenboven kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u en uw neef zich na de schietpartij waarbij uw oom A.A.K. gewond raakte, zich nog zes dagen thuis verstopten (CGVS K.M.Z., p. 25; CGVS A.A., p.21). Nochtans zegt u over de schietpartij dat de taliban jullie wilden doden (CGVS K.M.Z., p. 18) en zegt ook uw neef A.A. dat ze jullie wilden neerschieten (CGVS A.A., p. 21). Het is opmerkelijk dat jullie zich thuis verstopten, een plaats waar de taliban jullie gemakkelijk konden vinden. Gepeild naar de reden dat jullie niet ergens anders naartoe gingen, zegt u dat het was omdat uw vader weg was met uw oom van vaderszijde (CGVS K.M.Z., p. 25). Het is opmerkelijk dat u en uw neef, beide volwassen mannen op dat moment, niet sneller naar een veiligere plek gingen.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat het niet aannemelijk is dat jullie familie geen problemen meer heeft met de taliban nu u en uw neef A.A. het land verlaten hebben. U geeft aan dat u nog contact heeft met uw vader, die nog steeds op dezelfde plaats woont (CGVS K.M.Z., pp. 10, 11). Gevraagd of uw familie nog problemen had sinds uw vertrek, zegt u dat het leven altijd een risico is daar maar dat ze geen persoonlijke problemen hebben (CGVS K.M.Z., p.11). U meent dat de taliban nog naar u vraagt in het dorp (CGVS K.M.Z., p.28). Gepeild of uw familie de taliban nog hielp na uw vertrek, zegt u dat ze niet meer naar uw huis kwamen (CGVS K.M.Z., p.28). Het is zeer merkwaardig dat de taliban niet zouden trachten de materiële voordelen die ze van uw familie bekwamen terug op te eisen na jullie vertrek. Gevraagd waarom de taliban de rest van uw familie niet zou lastig vallen en u en uw neef wel, zegt u dat de taliban niets zeggen omdat uw familie jullie vermist verklaarde en omdat uw oom onschuldig neergeschoten werd (CGVS K.M.Z., p.28). Uw neef A.A. meent dan weer dat u en hijzelf het voornaamste doelwit waren en dat ze achter jullie aan zaten en niet achter degenen die achterbleven (CGVS A.A., p. 23). Aan uw neef gevraagd om welke reden jullie twee het voornaamste doelwit waren, meent hij dat dit was omdat jullie de taliban verhinderden te eten en onderdak te hebben (CGVS A.A., p. 23). Aan A.A. gevraagd waarom ze hem zouden targetten en niet uw vader, die dorpsheer is en de pater familias, meent u dat de taliban geen zaken hebben met oude mensen maar dat ze achter de jeugd zitten (CGVS A.A., p. 23). Dit is weinig geloofwaardig. Dat de taliban enkel u en uw neef en niet de ouderen en verantwoordelijken van de familie zouden viseren en de zaak zouden laten rusten nu jullie twee het land verlaten hebben is niet aannemelijk.

Daarnaast moeten de opvallende parallellen tussen uw asielrelaas en het asielrelaas van uw oudere broer K.M.S. aangekaart worden. Uw broer verklaarde op het CGVS dat uw vader voor zijn vertrek in 2011 gedurende ongeveer een jaar af en toe financiële en materiële steun gaf aan de taliban. Op vraag van het districtshoofd stopte uw vader de taliban van steun te voorzien. Wanneer de taliban kwam aankloppen moesten jullie vertellen dat uw vader niet thuis was. Na enkel keren namen de taliban uw broer mee en zetten ze hem onder druk om de taliban te vervoegen. Uw broer stemde in met hun verzoek maar zodra hij vrijgelaten werd ontvluchtte uw broer uit vrees voor de taliban Afghanistan.

Op 25 januari 2012 nam het CGVS in de asielaanvraag van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het vluchtverhaal dat uw broer bracht als bedrieglijk werd beoordeeld. Uw broer ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Dat zowel u als uw neef A.A. volhouden dat deze problemen met K.M.S. zich effectief voordeden (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 17) doet afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid. De zeer opvallende parallellen tussen jullie relaas en het relaas van uw broer doet eveneens bijkomende vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielverhaal. Uw bewering dat jullie eerder volledig gelijkaardige problemen met de taliban ervaarden valt ook niet uit het relaas van uw wedervaren af te leiden. Zo blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat de taliban in haar contacten met familie verwezen naar de eerdere stopzetting van de steun door uw familie en de vlucht van uw broer uit hun handen (CGVS K.M.Z., p. 17,18).

Het mag ook verbazen dat de taliban na jullie eerdere stopzetting van de steun aan de taliban en het verraad van uw broer uw familie nog steeds voldoende vertrouwden om bij jullie van een maaltijd te genieten en er de nacht door te brengen. U beweert zelfs dat uw familie als enige door de taliban uitgekozen werd om hen te voeden en te slapen te leggen (CGVS K.M.Z., p. 22). Deze grote blijk van vertrouwen valt niet te verenigen met de troebele voorgeschiedenis die uw familie volgens u met de taliban zou hebben gehad. Zoals hierboven aangegeven was het antwoord van uw familie op de ongewenste steunverzoeken van de taliban een onhandige poging om jullie afwezigheid voor te wenden. In het licht van uw bewering dat dezelfde strategie vruchteloos in het vluchtverhaal van uw broer toegepast werd wordt de geloofwaardigheid van deze "oplossing" eens te meer onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat er na het vertrek van K.M.S. geen problemen meer waren voor de rest van uw familie. Gevraagd of uw familie nog problemen had met de taliban in de periode tussen het vertrek van K.M.S. en 4 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, meent u dat dat niet het geval was omdat jullie verklaarden dat K.M.S. vermist was (CGVS K.M.Z., p. 26). A.A. meent dat de taliban in deze periode kwamen vragen waar K.M.S. was (CGVS A.A., p. 22). Gevraagd naar hoe vaak de taliban nog kwamen vragen naar K.M.S., meent A.A. dat het lang geleden was en zegt hij dat hij niet kan zeggen hoe vaak ze kwamen (CGVS A.A., p. 22). Het is opmerkelijk dat de problemen met de taliban stopten na het vertrek van K.M.S., op het vragen naar K.M.S. na aangezien niet enkel de toetreding van K.M.S. tot de taliban maar vooral ook de stopzetting van de steun aan de taliban de oorzaak van de toenmalige problemen van uw familie met de taliban vormden.

In het licht van de door u voorgehouden problemen van uw broer, is het ook opmerkelijk dat u niet meteen wegvluchtte toen het duidelijk werd voor u dat de taliban wilden dat u hen zou vervoegen. U meende dat de taliban mensen stuurden die zeiden dat u en uw neef voor hen moesten werken 20 à 25 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS K.M.Z., pp. 17, 27). Gevraagd naar de reden waarom u op dat moment Afghanistan niet ontvluchtte, zegt u dat u dacht dat ze u niets zouden doen maar u gewoon vrij zouden laten (CGVS K.M.Z., p. 27). Hoewel het reeds in de door u geschetste context van talibancontrole en gedwongen rekruteringen ongeloofwaardig is dat u een dergelijk dwingend verzoek als niet ernstig beschouwde, wordt jullie achteloze reactie in het licht van uw bewering dat uw broer K.M.S. Afghanistan moest ontvluchten om precies dezelfde reden geheel van geloofwaardigheid ontdaan (CGVS K.M.Z., p. 18,19)..

Om voorgaande redenen dient dus geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U en uw neef A.A. laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw neef A.A. volwassen mannen zijn die een bovengemiddelde scholing ontvingen in Afghanistan. U ging immers tot en met de 12e graad naar school, waarbij u zelfs school liep in de provinciehoofdstad Puli Alam en u zich om u van kwalitatiever onderwijs te verzekeren aldus buiten de grenzen van uw eigen district begaf (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5). Dat u aangeeft dat u slaagde voor een examen om te gaan studeren in de universiteit van Kandahar (CGVS K.M.Z., p. 5) toont naast uw intellectuele vermogens en opleidingsniveau ook uw ondernemingszin. Uw neef A.A. ging naar school tot de 10e graad en genoot dus ook een redelijke scholing (CGVS A.A., p. 4). Beiden zijn jullie het Pashtu en het Dari machtig en u spreekt zelfs ook wat Engels (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5).

Daarnaast beschikt uw familie over zeer aanzienlijke financiële middelen om zowel u als uw neef A.A. te ondersteunen als jullie zich in Kabul vestigen. U gaf aan dat uw familie over 80 à 100 jerib grond beschikt, bestaande uit vruchtbare grond en boomgaarden (CGVS K.M.Z., p. 6). Uw neef A.A. maakt gewag van 100 jerib grond (CGVS A.A., p. 6). 1 jerib komt overeen met 2000 vierkante meter grond. Wetende dat de meerderheid van de landeigenaars in uw provincie 1 jerib of minder bezit en het gemiddelde landbezit door een beperkt aantal mensen dat 40 jerib bezit opgetrokken wordt tot 3 à 4 jerib wordt het snel duidelijk dat uw familie zeer veel landbouwgrond bezit. A.A. geeft aan dat deze grond voor 13 jerib bestaat uit abrikozenbomen en voor 15 jerib uit wijnranken en dat een ander deel van de grond bewerkt wordt door boeren en dat een laatste deel van de grond braak ligt (CGVS A.A., p. 6). Verder meldt A.A. dat de abrikozen bij een slechte oogst voor ongeveer 1 000 000 afghani (11 866 euro) verkocht werden en bij een goede oogst voor 1 400 000 (16 611 euro) à 1 600 000 afghani (18 984 euro) (CGVS A.A., p. 7). De inkomsten voor de druiven schat A.A. op 1 000 000 afghani (11 866 euro) à 1 200 000 afghani (14 234 euro) (CGVS A.A., p. 7). U zelf zegt dat u bij een goede druivenoogst de druiven voor 1 400 000 afghani (16 611 euro) zou verkopen (CGVS K.M.Z., p. 9). A.A. geeft ook aan dat de verkoop van de druiven en abrikozen momenteel goed verloopt voor jullie familie (CGVS A.A., p. 7). Het geld voor jullie reisweg werd gefinancierd met inkomsten van deze gewassen (CGVS K.M.Z., p. 11; CGVS A.A., pp. 8, 9). Er kan dus gesteld worden dat jullie familie over zeer aanzienlijke financiële middelen beschikt en dat er geen indicaties zijn dat ze deze middelen niet zouden kunnen inzetten om u en A.A. te ondersteunen wanneer jullie zich in Kabul vestigen. De vaststelling dat u en A.A. over de vermogens en de middelen beschikken om jullie leven in de hoofdstad op te bouwen doet besluiten tot de redelijkheid van uw vestigingsalternatief in Kabul.

Als bezwaren tegen jullie vestiging in de Afghaanse hoofdstad werpt u op dat u niemand in Kabul kent, u niet vertrouwd bent met de stad, u ook in Kabul problemen zou kennen en dat een ander leven dan het dorpsleven jullie heel moeilijk valt (CGVS K.M.Z., p.29). Uw neef A.A. beweert in de lijn van uw verklaringen dat jullie jullie gronden niet kunnen achterlaten, dat jullie ook in Kabul problemen zouden kennen met de taliban en dat jullie in Kabul geen mensen hebben om bij te wonen (CGVS A.A., p.24). Zoals hierboven aangegeven kan er aan jullie problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Jullie bewering dat jullie in Kabul niemand kennen kan niet weerleggen dat jullie jullie op basis van bovenstaande vaststellingen redelijkerwijs in Kabul kunnen vestigen. Het argument dat jullie jullie gronden niet achter kunnen laten is evenmin dienstig daar landbouwers steeds jullie gronden bewerkten en jullie familieleden over de gronden waken (CGVS A.A., p.6; CGVS K.M.Z., p.7-8).

Tenslotte kan er evenmin waarde worden gehecht aan uw uitspraak dat een ander leven dan het dorpsleven u moeilijk zou vallen. U was immers van plan aan de universiteit van de stad Kandahar te studeren en verlangde ernaar politieke wetenschappen en computerwetenschappen te studeren (CGVS K.M.Z., p.5). Hoe deze studies en de eruit voortvloeiende professionele carrière te verenigen vallen met een dorpsleven is geenszins duidelijk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat zult zijn om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat vaststelling dat er aan uw broer K.M.S. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden de appreciatie van uw nood aan bescherming niet in positieve zin ombuigen. Elke asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites beoordeeld. Bovenstaande bevindingen tonen aan dat voor u persoonlijk er een redelijk en veilig vestigingsalternatief in de stad Kabul is ongeacht de beschermingsnood die uw familielid aannemelijk maakte.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw neef A.A. hebben geen betrekking op de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen met de taliban. Voor uw schoolcertificaat van de 12e graad en puntenlijst geldt hetzelfde. De ziekenhuisdocumenten van uw oom A.A.K. ondersteunen de verklaringen van u en uw neef A.A. Ahmadzai dat uw oom medische problemen had en opgenomen werd in het ziekenhuis, maar er kan niet uit deze documenten afgeleid worden dat de medische problemen van uw oom voortvloeiden uit de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag uiteenzette.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoeker, A.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/07/2016

Overdracht CGVS: 17/11/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 4 januari 2018 van 11.10 uur tot 12.44 uur en van 16.10 uur tot 17.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Cobbaert Tom was aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn. U bent geboren in het dorp Dabar Romyali van het district Charkh, provincie Logar en bent 21 jaar oud. U ging naar school tot de 10e graad en hielp daarna thuis door boodschappen te doen, eten te voorzien voor de boeren en soms zelf op het land te werken. Uw familie heeft ongeveer 100 jerib grond in haar bezit. Uw vader is landbouwer en uw oom K.H.K. is de malik (dorpshoofd van uw dorp).

Vier maanden voor u Afghanistan verliet, kwamen de taliban naar uw huis. Ze aten en brachten de nacht door in jullie huis en vroegen zelfs aan u en uw neef K.M.Z. (OV (...)) om hen te bewaken. Jullie wilden dit niet meer en weigerden er mee door te gaan. Op een dag gingen u, uw neef K.M.Z., uw vader en uw oom K.H.K. naar de begrafenis van een dorpeling. Op de terugweg werden jullie tegengehouden door de taliban die zeiden dat u en uw neef opgeroepen werden door hun leiders. De situatie escaleerde en de taliban schoot op jullie. Uw vader en twee andere dorpelingen raakten gewond. Uw vader werd naar het ziekenhuis gebracht door uw oom.

U en uw neef K.M.Z. bleven nog zes dagen thuis en vervolgens verlieten jullie Afghanistan op de eerste van de tiende maand 1394 Afghaanse Kalender (AK), 22 december 2015 Gregoriaanse Kalender (GK). Jullie reisden naar Europa en dienden in België een asielaanvraag in op 15 juli 2016.

Uw neef K.M.S. (OV (...)) die de broer is van K.M.Z. ontvluchtte Afghanistan al eerder en diende een asielaanvraag in in België op 29 maart 2011. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 25 januari 2012.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw neef K.M.Z. de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw neef K.M.Z. (origineel), het certificaat van het afstuderen van de twaalfde graad met puntenlijst van K.M.Z. (origineel), ziekenhuisdocumenten van uw vader (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven ook die door uw neef K.M.Z. (OV (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die hieronder hernomen wordt. Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus toegekend worden.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

U en uw neef A.A. stellen dat jullie problemen hadden met de taliban. Jullie verklaringen zijn echter dusdanig vaag en ongeloofwaardig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat het contact dat u en uw neef A.A. beschrijven tussen uw vader en de taliban weinig geloofwaardig is. Van uw vader, die gezinshoofd was, veel grond bezat en als dorpshef regelmatig tussenkwam om conflicten op te lossen (CGVS K.M.Z., p. 6) kan verwacht worden dat hij zou onderhandelen met de taliban om tot een oplossing te proberen komen. Uw verklaringen over hoe uw familie duidelijk maakte aan de taliban dat jullie hen geen eten en onderdak meer wilden geven zijn dan ook opmerkelijk. U meent dat jullie het niet in hun gezicht konden zeggen (CGVS K.M.Z., p. 22) en zegt dat jullie dan maar telkens deden alsof jullie niet thuis waren en een van de kinderen of vrouwen naar de deur stuurden om de taliban wandelen te sturen (CGVS K.M.Z., p. 22). Het is vreemd dat uw vader, als gezinshoofd en malik niet zou onderhandelen met de taliban om vanuit zijn vooraanstaande positie een duurzame oplossing te bekomen voor het probleem in plaats van dat jullie probeerden om telkens opnieuw de taliban af te schepen. Nadat jullie maandenlang voor de taliban klaar stonden zouden jullie blijkbaar geloofd hebben dat de aanhoudende afwezigheid van alle mannelijke familieleden telkens de taliban 's avonds kwam aankloppen niet hun argwaan zou opgewekt hebben en bijgevolg als een werkelijke, langdurige oplossing kon doorgaan. Dit is allerminst ernstig. Hierbij werd overigens een tegenstrijdigheid vastgesteld. Daar waar u meent dat de tweede keer toen de taliban langskwamen uw jongere broer A. en uw zoon J. de taliban te woord stonden toen ze aanklopten (CGVS K.M.Z., p. 23), meent uw neef A.A. dat het uw moeder was die die keer de taliban afschepte (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie geen eensluidende verklaringen afleggen hierover ontsiert wederom de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden feiten.

Verder krijgt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw neef A.A. ook een stevige knauw doordat jullie tegenstrijdige informatie geven over de talibanleden met wie uw vader contact had. Gevraagd met wie van de taliban uw vader sprak, zegt u dat hij sprak met M.S. en de gebruikelijke strijders (CGVS K.M.Z., p. 20). U meent dat hij verder geen contacten had met iemand (CGVS K.M.Z., p. 20). U zegt dat uw vader contact had met M.S. sinds 3 jaar (CGVS K.M.Z., p. 20). Hoe vaak ze elkaar spreken kunt u niet zeggen, maar u voegt er aan toe dat u hem een keer zag (CGVS K.M.Z., p. 20). De vaagheid in uw verklaringen over de nochtans markante contacten van uw vader met de taliban is uiterst opvallend. Aan uw neef A.A. gevraagd met wie uw vader contact had, zegt hij dat uw vader geen contact had met 'groten' (CGVS A.A., p. 18). Aan uw neef verzocht om alle namen te noemen met wie uw vader contact had, noemt hij Ab., M.Q. en M.A. en zegt hij dat hij wist over deze drie mensen (CGVS A.A., p. 18).

Aan A.A. gevraagd of uw vader ooit contact had met M.S., zegt hij dat dit nooit gebeurde (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie dermate tegenstrijdige informatie geven over het contact tussen uw vader en M.S., nochtans een sleutelfiguur in jullie asielrelaas, ondergraaft ten zeerste de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden problemen.

Ook de verklaringen van u en uw neef A.A. over de talibanleden die bij jullie thuis kwamen eten en er de nacht doorbrachten schaden de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste problemen ten zeerste. Ten eerste werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende M.S.. U geeft aan dat M.S. en zijn strijders naar uw huis kwamen om te eten (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw neef A.A. daarentegen meent dat M.S. nooit naar jullie huis kwam (CGVS A.A., p. 18). Dat jullie niet dezelfde informatie geven over M.S., die jullie zelf beschrijven als een 'grote commandant' en het 'hoofd van de taliban' (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 18) ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie problemen ten zeerste. Daarnaast werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de gasten die jullie over de vloer kregen de vaagheid niet weten te ontstijgen. Uitgenodigd om wat meer te vertellen over de talibanleden die bij u thuis langskwamen, vraagt u wat u moet vertellen (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd om alle leden van de taliban te noemen die naar uw huis kwamen, verwijst u naar Q.S. en de mensen die voor hem werkten (CGVS K.M.Z., p.21). Uitgenodigd om nog wat meer te vertellen over deze groep dan dat Q.S. hun leider was, stelt u dat Q.S. een jonge man was van ongeveer 30 jaar oud (CGVS K.M.Z., p.21). Opnieuw verzocht om wat over zijn groep te vertellen, zegt u dat hun aantal altijd ongekend is (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd naar de activiteiten van deze groep, meent u dat de eerdere namen die u noemde tot de groep behoren en dat hij hun leider is (CGVS K.M.Z., p. 21). Aangedrongen om wat meer te vertellen over wat deze groep doet, zegt u dat ze rondhangen, niets voor de ontwikkeling doen en mensen lastigvallen (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw vage verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Van iemand die werkelijk talibanleden over de vloer kreeg, kan verwacht worden dat hij uitgebreider kan vertellen over de leden van deze groep en de aard van de activiteiten van deze groep.

Verder werd vastgesteld dat u merkwaardige verklaringen aflegt over M.N. en dat de algemene kennis van u en uw neef A.A. over de manier waarop de taliban leden rekruteren beperkt blijkt. Gevraagd naar talibanleiders, noemt u vijf namen waaronder M.N. van wie u zegt dat hij een grote commandant is (CGVS K.M.Z., p. 18). Uitgenodigd om wat meer over hem te vertellen, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u de beroemde leiders opsomde (CGVS K.M.Z., p. 18). Gevraagd of u nog iets meer weet over M.N. meent u dat u niet meer informatie over hem heeft (CGVS K.M.Z., p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie kunt aanreiken over een persoon die u zelf ter sprake bracht. Ook uw verklaringen over de rekrutering door de taliban zijn opmerkelijk. Hiernaar gevraagd, meent u dat ze de meeste mensen rekruteren door te preken en de meeste door geweld (CGVS K.M.Z., p. 19). Gepeild naar een voorbeeld van iemand die met dwang gerekruteerd werd, noemt u uw broer, uzelf en uw neef (CGVS K.M.Z., p. 19). Uitgenodigd om een ander voorbeeld aan te brengen, zegt u dat er veel mensen zijn en dat ze nooit zeggen dat ze met dwang genomen zijn omdat ze bang zijn (CGVS K.M.Z., p. 19). Uw bewering dat er veel mensen door de taliban gedwongen gerekruteerd werden, maar u het niet weet omdat de slachtoffers het zelf niet zeggen gaat voorbij aan uw vermogen om hun plotse afwezigheid en het ongenoegen van hun familieleden op te merken. De verklaringen van uw neef A.A. omtrent rekrutering door de taliban zijn in eenzelfde vaagheid gehuld. A.A. geeft aan dat 80 procent van de mensen met dwang gerekruteerd werden (CGVS A.A., pp. 16, 17). Gevraagd naar een voorbeeld, verwijst A.A. naar jullie eigen situatie (CGVS A.A., p. 17). Aangemoedigd om een voorbeeld te benoemen dat niet tot de familie behoort, verwijst A.A. naar twee andere dorpen, maar slaagt hij er niet in om een specifieke persoon te noemen die met dwang gerekruteerd was omdat 'niemand zijn geheimen zegt' (CGVS A.A., p. 17). Van iemand die meent dat de taliban hem wilde rekruteren, kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is over hoe rekrutering door de taliban verloopt.

Daarenboven kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u en uw neef zich na de schietpartij waarbij uw oom A.A.K. gewond raakte, zich nog zes dagen thuis verstopten (CGVS K.M.Z., p. 25; CGVS A.A., p.21). Nochtans zegt u over de schietpartij dat de taliban jullie wilden doden (CGVS K.M.Z., p. 18) en zegt ook uw neef A.A. dat ze jullie wilden neerschieten (CGVS A.A., p. 21). Het is opmerkelijk dat jullie zich thuis verstopten, een plaats waar de taliban jullie gemakkelijk konden vinden. Gepeild naar de reden dat jullie niet ergens anders naartoe gingen, zegt u dat het was omdat uw vader weg was met uw oom van vaderszijde (CGVS K.M.Z., p. 25). Het is opmerkelijk dat u en uw neef, beide volwassen mannen op dat moment, niet sneller naar een veiligere plek gingen.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat het niet aannemelijk is dat jullie familie geen problemen meer heeft met de taliban nu u en uw neef A.A. het land verlaten hebben. U geeft aan dat u nog contact heeft met uw vader, die nog steeds op dezelfde plaats woont (CGVS K.M.Z., pp. 10, 11).

Gevraagd of uw familie nog problemen had sinds uw vertrek, zegt u dat het leven altijd een risico is daar maar dat ze geen persoonlijke problemen hebben (CGVS K.M.Z., p.11). U meent dat de taliban nog naar u vraagt in het dorp (CGVS K.M.Z., p.28). Gepeild of uw familie de taliban nog hielp na uw vertrek, zegt u dat ze niet meer naar uw huis kwamen (CGVS K.M.Z., p.28). Het is zeer merkwaardig dat de taliban niet zouden trachten de materiële voordelen die ze van uw familie bekwamen terug op te eisen na jullie vertrek. Gevraagd waarom de taliban de rest van uw familie niet zou lastig vallen en u en uw neef wel, zegt u dat de taliban niets zeggen omdat uw familie jullie vermist verklaarde en omdat uw oom onschuldig neergeschoten werd (CGVS K.M.Z., p.28). Uw neef A.A. meent dan weer dat u en hijzelf het voornaamste doelwit waren en dat ze achter jullie aan zaten en niet achter degenen die achterbleven (CGVS A.A., p. 23). Aan uw neef gevraagd om welke reden jullie twee het voornaamste doelwit waren, meent hij dat dit was omdat jullie de taliban verhinderden te eten en onderdak te hebben (CGVS A.A., p. 23). Aan A.A. gevraagd waarom ze hem zouden targetten en niet uw vader, die dorpshef is en de pater familias, meent u dat de taliban geen zaken hebben met oude mensen maar dat ze achter de jeugd zitten (CGVS A.A., p. 23). Dit is weinig geloofwaardig. Dat de taliban enkel u en uw neef en niet de ouderen en verantwoordelijken van de familie zouden viseren en de zaak zouden laten rusten nu jullie twee het land verlaten hebben is niet aannemelijk.

Daarnaast moeten de opvallende parallellen tussen uw asielrelaas en het asielrelaas van uw oudere broer K.M.S. aangekaart worden. Uw broer verklaarde op het CGVS dat uw vader voor zijn vertrek in 2011 gedurende ongeveer een jaar af en toe financiële en materiële steun gaf aan de taliban. Op vraag van het districtshoofd stopte uw vader de taliban van steun te voorzien. Wanneer de taliban kwam aankloppen moesten jullie vertellen dat uw vader niet thuis was. Na enkel keren namen de taliban uw broer mee en zetten ze hem onder druk om de taliban te vervoegen. Uw broer stemde in met hun verzoek maar zodra hij vrijgelaten werd ontvluchtte uw broer uit vrees voor de taliban Afghanistan.

Op 25 januari 2012 nam het CGVS in de asielaanvraag van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het vluchtverhaal dat uw broer bracht als bedrieglijk werd beoordeeld. Uw broer ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Dat zowel u als uw neef A.A. volhouden dat deze problemen met K.M.S. zich effectief voordeden (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 17) doet afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid. De zeer opvallende parallellen tussen jullie relaas en het relaas van uw broer doet eveneens bijkomende vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielverhaal. Uw bewering dat jullie eerder volledig gelijkaardige problemen met de taliban ervaarden valt ook niet uit het relaas van uw wedervaren af te leiden. Zo blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat de taliban in haar contacten met familie verwezen naar de eerdere stopzetting van de steun door uw familie en de vlucht van uw broer uit hun handen (CGVS K.M.Z., p. 17,18). Het mag ook verbazen dat de taliban na jullie eerdere stopzetting van de steun aan de taliban en het verraad van uw broer uw familie nog steeds voldoende vertrouwden om bij jullie van een maaltijd te genieten en er de nacht door te brengen. U beweert zelfs dat uw familie als enige door de taliban uitgekozen werd om hen te voeden en te slapen te leggen (CGVS K.M.Z., p. 22). Deze grote blijk van vertrouwen valt niet te verenigen met de troebele voorgeschiedenis die uw familie volgens u met de taliban zou hebben gehad. Zoals hierboven aangegeven was het antwoord van uw familie op de ongewenste steunverzoeken van de taliban een onhandige poging om jullie afwezigheid voor te wenden. In het licht van uw bewering dat dezelfde strategie vruchteloos in het vluchtverhaal van uw broer toegepast werd wordt de geloofwaardigheid van deze "oplossing" eens te meer onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat er na het vertrek van K.M.S. geen problemen meer waren voor de rest van uw familie. Gevraagd of uw familie nog problemen had met de taliban in de periode tussen het vertrek van K.M.S. en 4 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, meent u dat dat niet het geval was omdat jullie verklaarden dat K.M.S. vermist was (CGVS K.M.Z., p. 26). A.A. meent dat de taliban in deze periode kwamen vragen waar K.M.S. was (CGVS A.A., p. 22). Gevraagd naar hoe vaak de taliban nog kwamen vragen naar K.M.S., meent A.A. dat het lang geleden was en zegt hij dat hij niet kan zeggen hoe vaak ze kwamen (CGVS A.A., p. 22). Het is opmerkelijk dat de problemen met de taliban stopten na het vertrek van K.M.S., op het vragen naar K.M.S. na aangezien niet enkel de toetreding van K.M.S. tot de taliban maar vooral ook de stopzetting van de steun aan de taliban de oorzaak van de toenmalige problemen van uw familie met de taliban vormden.

In het licht van de door u voorgehouden problemen van uw broer, is het ook opmerkelijk dat u niet meteen wegvluchtte toen het duidelijk werd voor u dat de taliban wilden dat u hen zou vervoegen. U meende dat de taliban mensen stuurden die zeiden dat u en uw neef voor hen moesten werken 20 à 25 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS K.M.Z., pp. 17, 27).

Gevraagd naar de reden waarom u op dat moment Afghanistan niet ontvluchtte, zegt u dat u dacht dat ze u niets zouden doen maar u gewoon vrij zouden laten (CGVS K.M.Z., p. 27). Hoewel het reeds in de door u geschetste context van talibancontrole en gedwongen rekruteringen ongeloofwaardig is dat u een dergelijk dwingend verzoek als niet ernstig beschouwde, wordt jullie achteloze reactie in het licht van uw bewering dat uw broer K.M.S. Afghanistan moest ontvluchten om precies dezelfde reden geheel van geloofwaardigheid ontdaan (CGVS K.M.Z., p. 18,19)..

Om voorgaande redenen dient dus geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U en uw neef A.A. laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jullie een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw neef A.A. volwassen mannen zijn die een bovengemiddelde scholing ontvingen in Afghanistan. U ging immers tot en met de 12e graad naar school, waarbij u zelfs school liep in de provinciehoofdstad Puli Alam en u zich om u van kwalitatiever onderwijs te verzekeren aldus buiten de grenzen van uw eigen district begaf (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5). Dat u aangeeft dat u slaagde voor een examen om te gaan studeren in de universiteit van Kandahar (CGVS K.M.Z., p. 5) toont naast uw intellectuele vermogens en opleidingsniveau ook uw ondernemingszin.

Uw neef A.A. ging naar school tot de 10e graad en genoot dus ook een redelijke scholing (CGVS A.A., p. 4). Beiden zijn jullie het Pashtu en het Dari machtig en u spreekt zelfs ook wat Engels (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5).

Daarnaast beschikt uw familie over zeer aanzienlijke financiële middelen om zowel u als uw neef A.A. te ondersteunen als jullie zich in Kabul vestigen. U gaf aan dat uw familie over 80 à 100 jerib grond beschikt, bestaande uit vruchtbare grond en boomgaarden (CGVS K.M.Z., p. 6). Uw neef A.A. maakt gewag van 100 jerib grond (CGVS A.A., p. 6). 1 jerib komt overeen met 2000 vierkante meter grond. Wetende dat de meerderheid van de landeigenaars in uw provincie 1 jerib of minder bezit en het gemiddelde landbezit door een beperkt aantal mensen dat 40 jerib bezit opgetrokken wordt tot 3 à 4 jerib wordt het snel duidelijk dat uw familie zeer veel landbouwgrond bezit. A.A. geeft aan dat deze grond voor 13 jerib bestaat uit abrikozenbomen en voor 15 jerib uit wijnranken en dat een ander deel van de grond bewerkt wordt door boeren en dat een laatste deel van de grond braak ligt (CGVS A.A., p. 6). Verder meldt A.A. dat de abrikozen bij een slechte oogst voor ongeveer 1 000 000 afghani (11 866 euro) verkocht werden en bij een goede oogst voor 1 400 000 (16 611 euro) à 1 600 000 afghani (18 984 euro) (CGVS A.A., p. 7). De inkomsten voor de druiven schat A.A. op 1 000 000 afghani (11 866 euro) à 1 200 000 afghani (14 234 euro) (CGVS A.A., p. 7). U zelf zegt dat u bij een goede druivenoogst de druiven voor 1 400 000 afghani (16 611 euro) zou verkopen (CGVS K.M.Z., p. 9). A.A. geeft ook aan dat de verkoop van de druiven en abrikozen momenteel goed verloopt voor jullie familie (CGVS A.A., p. 7). Het geld voor jullie reisweg werd gefinancierd met inkomsten van deze gewassen (CGVS K.M.Z., p. 11; CGVS A.A., pp. 8, 9). Er kan dus gesteld worden dat jullie familie over zeer aanzienlijke financiële middelen beschikt en dat er geen indicaties zijn dat ze deze middelen niet zouden kunnen inzetten om u en A.A. te ondersteunen wanneer jullie zich in Kabul vestigen. De vaststelling dat u en A.A. over de vermogens en de middelen beschikken om jullie leven in de hoofdstad op te bouwen doet besluiten tot de redelijkheid van uw vestigingsalternatief in Kabul.

Als bezwaren tegen jullie vestiging in de Afghaanse hoofdstad werpt u op dat u niemand in Kabul kent, u niet vertrouwd bent met de stad, u ook in Kabul problemen zou kennen en dat een ander leven dan het dorpsleven jullie heel moeilijk valt (CGVS K.M.Z., p.29). Uw neef A.A. beweert in de lijn van uw verklaringen dat jullie jullie gronden niet kunnen achterlaten, dat jullie ook in Kabul problemen zouden kennen met de taliban en dat jullie in Kabul geen mensen hebben om bij te wonen (CGVS A.A., p.24). Zoals hierboven aangegeven kan er aan jullie problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Jullie bewering dat jullie in Kabul niemand kennen kan niet weerleggen dat jullie jullie op basis van bovenstaande vaststellingen redelijkerwijs in Kabul kunnen vestigen. Het argument dat jullie jullie gronden niet achter kunnen laten is evenmin dienstig daar landbouwers steeds jullie gronden bewerkten en jullie familieleden over de gronden waken (CGVS A.A., p.6; CGVS K.M.Z., p.7-8). Tenslotte kan er evenmin waarde worden gehecht aan uw uitspraak dat een ander leven dan het dorpsleven u moeilijk zou vallen. U was immers van plan aan de universiteit van de stad Kandahar te studeren en verlangde ernaar politieke wetenschappen en computerwetenschappen te studeren (CGVS K.M.Z., p.5). Hoe deze studies en de eruit voortvloeiende professionele carrière te verenigen vallen met een dorpsleven is geenszins duidelijk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat zult zijn om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat vaststelling dat er aan uw broer K.M.S. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden de appreciatie van uw nood aan bescherming niet in positieve zin ombuigen. Elke asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites beoordeeld. Bovenstaande bevindingen tonen aan dat voor u persoonlijk er een redelijk en veilig vestigingsalternatief in de stad Kabul is ongeacht de beschermingsnood die uw familielid aannemelijk maakte.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw neef A.A. hebben geen betrekking op de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen met de taliban. Voor uw schoolcertificaat van de 12e graad en puntenlijst geldt hetzelfde.

De ziekenhuisdocumenten van uw oom A.A.K. ondersteunen de verklaringen van u en uw neef A.A. dat uw oom medische problemen had en opgenomen werd in het ziekenhuis, maar er kan niet uit deze documenten afgeleid worden dat de medische problemen van uw oom voortvloeiden uit de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag uiteenzette.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De heer M.Z.K. (eerste verzoeker) (RvV 219 407) en de heer A.A. (tweede verzoeker) (RvV 219 408) zijn elkaars neven en beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren vooreerst aan dat hun identiteit, die zij hebben aangetoond door het neerleggen van hun taskara, noch hun herkomst uit de provincie Logar door de commissaris-generaal worden betwist.

Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, voeren verzoekers vooreerst aan dat zij duidelijk de redenen hebben uiteengezet waarom zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds. Zij hebben immers een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van hun weigering tot gedwongen rekrutering door de taliban.

Er kan volgens verzoekers niet worden betwist dat doorheen Afghanistan en in het bijzonder in hun regio van herkomst, Logar, de taliban een verregaande macht uitoefent. Zij citeren ter illustratie uit informatie van Landinfo (verzoekschriften, stuk 6) en het EASO-rapport “*Afghanistan: Security situation*” van december 2017, waarop de bestreden beslissingen zich baseren (Landeninformatie, stuk 12, nr. 7, verzoekschriften, stuk 7). Verzoekers’ provincie en district worden bovendien uitdrukkelijk vermeld als gebieden die het ergst getroffen worden door de taliban. Bovendien is IS ook actief in Afghanistan. Verzoekers citeren uit informatie van UNAMA (verzoekschriften, stuk 8) waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan en in het bijzonder de provincie Kabul, geen beterschap vertoont. Uit door verzoekers geciteerde informatie van Landinfo blijkt bovendien dat de Afghaanse regering niet in staat is om zijn bevolking te beschermen.

Verder blijkt uit diverse bronnen dat de taliban gebruik maakt van gedwongen rekrutering. Verzoekers citeren hierbij uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 (verzoekschriften, stuk 9) waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering voorkomt in de provincie Logar, en uit informatie van Landinfo (verzoekschriften, stuk 10).

Verzoekers geven vervolgens aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissingen.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verwacht kan worden dat eerste verzoekers vader zou onderhandelen met de taliban om tot een duurzame oplossing te komen, wijzen verzoekers erop dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat de bevoegdheid en autoriteit van hun vader en oom als dorpshoofd zich beperkt tot het beslechten van geschillen tussen dorpingen. Er kan niet worden verwacht dat deze een oplossing zou bieden aan een conflict dat reeds jarenlang aansleept in Afghanistan en zijn district. Eerste verzoekers vader is geen lid van de taliban en kan aldus geen gezag over hen uitoefenen, noch staat de taliban open voor onderhandelingen over hun organisatiewijze.

Verzoekers wijzen er verder op dat hun vader en oom slechts met een beperkt aantal militanten contact had en het, gelet op de sterke decentrale structuur van de taliban met verschillende groeperingen die strijden onder het gezag van een lokale leider, onmogelijk zou zijn voor hem om met al deze groepen te onderhandelen. Bovendien staat de taliban erom bekend om geen tegenstand te aanvaarden en zouden zij bij tegenstand eerste verzoekers vader straffen of vermoorden. Verzoekers citeren uit informatie van Landinfo en het EASO-rapport van december 2017 die deze stellingen bevestigen (verzoekschriften, stukken 6-7).

Waar de bestreden beslissingen verder wijzen op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen met betrekking tot de vraag wie de taliban te woord stond bij hun tweede bezoek, wijzen verzoekers erop dat zij Afghanistan reeds ontvlucht zijn sinds eind 2015 en erg emotionele gebeurtenissen hebben doorstaan waardoor zij dergelijke details over het hoofd zien. Verzoekers hebben tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien aangegeven dat zij de vragen niet altijd goed begrepen door het storende geluid van het toetsenbord van de *protection officer*.

Verzoekers menen verder dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het contact van eerste verzoekers vader met M.S., een lokale talibanleider, verklaard kunnen worden door het feit dat eerste verzoekers vader hier niet over sprak.

Waar de bestreden beslissingen er verder op wijzen dat verzoekers vage verklaringen gaven over de talibanleden en de gedwongen rekrutering door de taliban, wensen verzoekers op te merken dat *“de interviewer enkel zeer algemene vragen stelde, zonder op een specifieke wijze aan te geven welke informatie [zij] concreet moesten geven.”* Verzoekers menen verder dat de vaststelling dat hun verklaringen niet uitgebreid genoeg waren, een subjectieve beoordeling betreft van de commissaris-generaal. Zij benadrukken dat hun familie de taliban niet vrijwillig steun bood, maar hiertoe werden gedwongen. Waar de bestreden beslissingen opmerken dat verzoekers onvoldoende kennis hebben over de methodes van gedwongen rekrutering door de taliban, merken verzoekers op dat zij enkel hun eigen ervaringen kunnen vertellen.

Waar de bestreden beslissingen het niet aannemelijk achten dat verzoekers nog zes dagen thuis hebben verbleven na de schietpartij, menen verzoekers dat het *“niet onbegrijpelijk”* is dat zij *“als onervaren jongvolwassenen, niet zomaar konden vertrekken zonder te weten waar naartoe. Pas nadat ze overlegd hadden en een plan hadden bedacht naar waar ze veilig konden vluchten en op welke manier, zijn ze onmiddellijk vertrokken.”*

Waar de bestreden beslissingen verder stellen dat het niet aannemelijk is dat hun familie geen problemen meer heeft met de taliban, wijzen verzoekers erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk hebben aangegeven dat de gedwongen rekrutering van de taliban voornamelijk gericht is op jonge mannen en niet op kinderen, vrouwen of oudere mannen. Zij citeren hierbij uit een rapport van Landinfo *“Afghanistan: Taliban’s organization and structure”* van 23 augustus 2017.

Verzoekers benadrukken verder dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen beoordeeld werd op een relatief kort persoonlijk onderhoud, waarbij de commissaris-generaal geen rekening hield met de door hen voorgelegde documenten. Zij achten de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de bewijswaarde van de ziekenhuisdocumenten van A.K.A., ter staving van de beschieting door de taliban, onvoldoende. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met deze documenten of uitdrukkelijk dient te motiveren waarom deze geen bewijswaarde hebben. Hij stelt dat *“Het is al te gemakkelijk om bewijsstukken te negeren of te weerleggen op basis van een louter vermoeden dat ze niet voortvloeien uit de problemen van [verzoekers] die ertoe geleid hebben dat ze Afghanistan dienden te ontvluchten”*.

Verzoekers stellen verder dat het bijzonder moeilijk was om de nodige documenten ter staving van hun verzoek te bekomen, gelet op het feit dat zij *“Afghanistan halsoverkop hebben moeten ontvluchten”*, doch dat zij de nodige inspanningen hebben geleverd om deze documenten te bekomen. Zij verwijzen hierbij naar de samenwerkingsplicht voor de instanties zoals bepaald in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Zij beklagen zich over het feit dat de commissaris-generaal het niet nodig achtte om contact op te nemen met het militair hospitaal in Kabul, zoals zij hebben voorgesteld, zonder de redenen hiervoor aan te duiden, terwijl dit hospitaal hun relaas zou kunnen bevestigen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijzen verzoekers, na een korte theoretische toelichting, andermaal op de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, het district Charck in de provincie Logar. De aanwezigheid van Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) leidt bovendien tot een onveilige situatie in heel Afghanistan, waarbij voortdurend burgerslachtoffers vallen, zoals blijkt uit de eerder geciteerde rapporten. Zij citeren nog uit informatie van UNOCHA met betrekking tot de preciaire humanitaire toestand in Afghanistan (verzoekschriften, stuk 11).

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers over een intern vestigingsalternatief beschikken in Kabul, wijzen verzoekers vooreerst op artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU en menen dat de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houden met de beschikbare informatie van UNHCR en EASO. Zij betwisten de motivering in de bestreden beslissingen dat de stad Kabul veilig toegankelijk is via een internationale luchthaven en wijzen op aanvallen op deze luchthaven in de laatste jaren. Zij citeren verder uit het EASO-rapport *"Afghanistan: Key socio-economic indicators, state protection and mobility in Kabul city, Mazar-e-Sharif en Herat City"* van augustus 2017 (verzoekschriften, stuk 12). Verzoekers hebben bovendien benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud dat de stad Kabul geen veilig vestigingsalternatief vormt, gezien personen die weigeren om zich aan te sluiten bij de taliban het risico lopen om vermoord te worden en dit tevens in de stad Kabul.

Verzoekers wijzen verder op de verslechterde algemene veiligheidssituatie in Afghanistan door de aanwezigheid van AGE's. Zij menen dat de UNHCR *"Eligibility Guidelines"* van 19 april 2016 deze informatie bevestigen en dat uit deze informatie tevens blijkt dat mannen die de leeftijd bereiken hebben om te vechten een risicoprofiel vormen. Verder menen verzoekers dat, waar de bestreden beslissingen stellen dat de stad Kabul relatief onder controle valt van de veiligheidstroepen, uit het EASO-rapport van december 2017 echter blijkt dat de veiligheidstroepen niet bijdragen tot de veiligheid van de Afghaanse burgers. Zij citeren tevens uit het EASO-rapport inzake de veiligheidssituatie in Kabul en uit recente cijfers van UNAMA waaruit blijkt dat veiligheidstroepen bijdragen aan burgerslachtoffers.

Verzoekers bekritisieren dan ook de motivering in de bestreden beslissingen dat het geweld grotendeels wordt toegeschreven aan AGE's en dat burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Zij menen dat de commissaris-generaal hiermee *"op een zeer verregaande wijze gebruik lijkt te maken van de appreciatiemarge waarover het beschikt om te beoordelen of een persoon een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."* Zij verwijzen tevens naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene toestand bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers valt. Verzoekers verwijzen verder nog naar een recente aanslag in de stad Kabul op 22 april 2018 ter illustratie van het aantal burgerslachtoffers dat in de stad Kabul valt. Verzoekers citeren verder uit informatie van UNOCHA inzake de humanitaire toestand in Kabul voor jongeren. Zij verwijzen tevens naar rechtspraak van de Raad inzake de moeilijkheden van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan voor jongeren (RvV 23 oktober 2007, nr. 2940; RvV 30 oktober 2007, nr. 3386). Verzoekers benadrukken verder dat verschillende landen zoals België, het VK en de VS een negatief reisadvies geven voor Afghanistan. Zij besluiten hieruit dat geen intern vestigingsalternatief beschikbaar is voor hen en dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst verder naar het feit dat zijn broer M.S.K. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2012 en voert hierbij aan dat:

"Het CGVS stelt in de motivering van de weigeringsbeslissing duidelijk dat elke asielaanvraag dient te worden beoordeeld op zijn individuele merites en dat de bevindingen van het CGVS aantonen dat voor Verzoeker persoonlijk een redelijk en veilig vestigingsalternatief is in de stad Kabul ongeacht de beschermingsnood die zijn broer destijds aannemelijk maakte.

Deze vereiste van individuele beoordeling wordt echter door het CGVS zelf aan de kant gezet door te stellen dat M.S.K. een weigeringsbeslissing gekregen heeft voor wat betreft de vluchtelingenstatus en hier geen beroep tegen ingesteld heeft. Hiermee lijkt het CGVS te insinueren dat het feit dat M.S.K. geen beroep ingesteld heeft tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake de toekenning van het statuut van vluchteling, aantoont dat het CGVS correct was om aan te nemen dat de problematiek die door M.S.K. was aangehaald, bedrieglijk was. Het is echter zo dat M.S.K. door de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus reeds bescherming genoot tegen de oorzaak van de vrees voor zijn leven, namelijk de Taliban en hun vergeldingsacties alsook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Het CGVS stelt verder dat het feit dat [verzoekers] volhouden dat de problemen met de broer van Verzoeker zich effectief voordeden, afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid.

Het is frappant dat het CGVS eerst stelt dat met de situatie van de broer van Verzoeker geen rekening gehouden mag worden in het kader van dit verzoek, om dan nadien dit als een argument in hun motivering van de weigering van de bescherming te gebruiken. Bovendien is hiervoor duidelijk aangetoond dat de beweemde ongelooftwaardigheid van het vluchtverhaal, zoals aangehaald door het CGVS, niet strookt met de feiten."

Verzoekers voeren verder nog aan dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aangaven dat hun familie aan de taliban had gemeld dat hun broer en neef gevlucht was, waarna zij opnieuw hun steun verleend hebben aan de taliban om vergeldingsacties te voorkomen en aldus opnieuw het vertrouwen kregen van de taliban. Zij benadrukken verder dat de taliban de lokale bevolking onder druk zet om te helpen en geen tegenstand duldt. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook onterecht dat de problemen voor hun familie gestopt zijn na de vlucht van eerste verzoekers broer gezien de taliban bleef langskomen bij hun familie om hun hulp te eisen.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- ziekenhuisdocumenten van het militair hospitaal te Kabul in hoofde van verzoekers vader/oom A.K.A. (stuk 4);
- de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 januari 2012 in hoofde van verzoekers broer/neef M.S.K. (stuk 5);
- rapport "*Afghanistan: Recruitment to Taliban*" van Landinfo van 29 juni 2017 (stuk 6);
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van december 2017 (stuk 7);
- het "*Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 31 March 2018*" (stuk 8);
- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 (stuk 9);
- het rapport "*Afghanistan: Taliban's organization and structure*" van Landinfo van 23 augustus 2017 (stuk 10);
- het rapport "*Humanitarian needs overview 2018: Afghanistan*" van UNOCHA van december 2017 (stuk 11);
- het EASO-rapport "*Afghanistan: Key socio-economic indicators, state protection and mobility in Kabul city, Mazar-e-Sharif en Herat City*" van augustus 2017 (stuk 12).

De Raad merkt op dat de stukken 4 en 5 zich reeds in het administratief dossier bevinden (K.M.Z., Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 3; K.M.Z., Landeninformatie, stuk 12, nr. 6) (A.A., Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 2; A.A., Landeninformatie, stuk 15, nr. 6).

3.1.3. In een aanvullende nota van 29 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van december 2017;
- de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van mei 2018;
- het EASO-rapport "*Country guidance Afghanistan*" van juni 2018.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekers slagen er niet in hun vluchtrelaas aannemelijk te maken.

De bestreden beslissingen oordeelden vooreerst terecht dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekers vader als dorpshoofd niet zou trachten om te onderhandelen met de taliban om een duurzame oplossing te bekomen voor hun problemen. De Raad merkt in deze op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren in hun verzoekschriften, geenszins van eerste verzoekers vader wordt verwacht dat hij een oplossing vindt voor het conflict met de taliban dat in Afghanistan plaatsvindt noch tracht te onderhandelen met elke talibangroep in zijn regio, maar wel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn vader vanuit zijn bevoorrechte positie als dorpshoofd tracht te onderhandelen met de talibanleden waarmee hij contact heeft.

De Raad wijst erop dat uit de door verzoekers toegevoegde rapporten van Landinfo (verzoekschriften, stukken 6 en 10) immers blijkt dat de taliban zowel dwang tegenover de lokale bevolking als coöptatie gebruikt om steun te verwerven en dat er nauwe banden kunnen bestaan tussen dorpsoudsten en de lokale taliban. Gelet op verzoekers' verklaringen dat hun familie de taliban onderdak en eten bood, kan redelijkerwijze worden verwacht dat eerste verzoekers vader als dorpshoofd voldoende nauwe contacten had met de taliban opdat hij in staat zou zijn om met hen te onderhandelen. Uit de informatie waarnaar verzoekers verwijzen kan dan ook niet worden afgeleid dat eerste verzoekers vader niet kon onderhandelen met de taliban om een duurzame oplossing te bekomen voor verzoekers' problemen, zodat de handelswijze van verzoekers' familie tegenover de taliban door de commissaris-generaal terecht als ongeloofwaardig beschouwd wordt.

Dit geldt temeer nu de bestreden beslissingen bovendien terecht vaststelden dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot de vraag wie de taliban te woord stond tijdens hun tweede bezoek en het feit of talibancommandant M.S. ooit naar hun huis kwam. Het loutere feit dat verzoekers Afghanistan reeds ontvlucht zijn sinds eind 2015 en erg emotionele gebeurtenissen hebben doorstaan, biedt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden gezien deze geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde problemen, hierover eensluidende verklaringen kunnen afleggen. Verzoekers' verweer dat de vader van eerste verzoeker niet sprak over de contacten met M.S. doet bovendien geen afbreuk aan het feit dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of deze talibancommandant M.S. ooit naar hun huis kwam, gezien dit feiten zijn die verzoekers zelf konden waarnemen, gelet op hun verklaringen dat zij de talibanleden ontvingen (administratief dossier eerste verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21; administratief dossier tweede verzoeker, stuk 6, p. 15).

Uit het loutere feit dat de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker opmerkte dat hij enkele vragen niet begreep door het geluid van het toetsenbord van de *protection officer* kan verder niet worden afgeleid dat verzoekers bepaalde vragen niet begrepen zouden hebben. Uit het administratief dossier van eerste verzoeker blijkt immers dat de *protection officer* de vragen herhaalde na de opmerking van de tolk en dat noch de tolk noch eerste verzoeker verder enige opmerkingen maakten met betrekking tot het begrip van de vragen. Eerste verzoeker verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud integendeel dat alle vragen voor hem duidelijk waren (administratief dossier eerste verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 30) en tweede verzoeker maakte evenmin opmerkingen bij zijn persoonlijk onderhoud over de vertaling of het begrip van de vragen (administratief dossier tweede verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 25). Verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat dit incident met de tolk een invloed zou hebben gehad op hun verklaringen.

De Raad merkt verder op dat redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij gedetailleerde en consistente verklaringen kunnen afleggen over de talibanleden die hen volgens hun verklaringen dwongen om hen te steunen met onderdak en eten en hen later gedwongen trachten te rekruteren, alsook over de contacten die hun familie hadden met deze talibanleden. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat dit niet het geval was. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in zoverre zij aanvoeren dat zij onvoldoende en slechts op algemene wijze bevraagd werden over deze talibanleden, gezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam kan blijken dat zij uitgebreid ondervraagd werden over deze talibanleden (administratief dossier eerste verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 20-21; administratief dossier tweede verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18-19). De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal zijn beslissingen neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de verzoekers. Verzoekers zijn dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij afleggen, en het komt noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toe om de lacunes in verzoekers' bewijsvoering op te vullen.

Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden in zoverre zij in hun verzoekschriften stellen dat enkel kan worden verwacht dat zij over hun eigen ervaringen met gedwongen rekrutering vertellen, gezien van iemand die gedwongen rekrutering vreest door de taliban redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de context van gedwongen rekrutering door de taliban in zijn nabije leefomgeving. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt dit echter niet het geval. Dit geldt temeer gezien verzoekers in hun verzoekschriften zelf benadrukken dat zij tot de doelgroep behoorden om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en zij reeds gedwongen werden door de taliban om eten en onderdak te voorzien.

Van verzoekers, die verklaren gedwongen rekrutering te vrezen door de taliban, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zich te beschermen tegen hun vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land trachten te verlaten. Verzoekers' verweer dat zij onervaren jongvolwassen waren en niet zonder plan konden vluchten biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers nog zes dagen thuis zouden blijven na de schietpartij door de taliban, terwijl de taliban op de hoogte was van hun woonplaats. Verzoekers' nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de vervolging door de taliban, relativeert dan ook de geloofwaardigheid van de door hun geschetste vrees voor vervolging.

Verzoekers' verweer in de verzoekschriften dat uit de door hun toegevoegde landeninformatie blijkt dat zij tot de doelgroep behoorden van de taliban om gevisieerd te worden, kan geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat hun familie geen problemen meer zou kennen na hun vertrek, gelet op de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissingen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban ook de andere verantwoordelijken van de familie, zoals verzoekers vaders, zouden viseren om de materiële voordelen te bekomen die de taliban van hun familie eisten.

Verzoekers verwijten de commissaris-generaal dat de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekers broer geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij zijn vluchtrelaas als bedrieglijk werd beoordeeld en dat het feit dat verzoekers volhielden dat deze problemen zich effectief voordeden, ingaat tegen de motivering dat ieder verzoek om internationale bescherming een individuele beoordeling vereist. De Raad merkt hierbij op dat deze laatste motivering niet verhindert dat de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen kunnen getoetst worden aan de verklaringen van hun familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden betreft immers een nuttige methode om de waarachtigheid van hun verklaringen over hun vervolgingsfeiten na te gaan, gelet op het belang van correcte informatie over dergelijke elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Er anders over oordelen zou elk persoonlijk onderhoud, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, zinledig maken. Dat verzoekers blijven volharden in de geloofwaardigheid van de problemen van eerste verzoekers broer K.M.S., terwijl dit relaas reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld (administratief dossier eerste verzoeker, Landeninformatie, stuk 12, nr. 6) en zijn broer geen beroep indiende tegen deze beslissing, doet dan ook enigszins afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid, temeer nu blijkt dat verzoekers zich op gelijkaardige problemen baseren.

Verzoekers' verweer dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aangaven dat hun familie aan de taliban gemeld heeft dat eerste verzoekers broer gevlucht is en dat zij nadien hun steun verleend hebben aan de taliban om vergeldingsacties te voorkomen, vindt geen steun in de notities van de persoonlijke onderhouds. De Raad merkt integendeel op dat eerste verzoeker verklaarde dat zij sinds het vertrek van zijn broer tot vier maanden voor het vertrek geen problemen meer hadden met de taliban en dat de taliban niets deed nadat zij vertelden dat zijn broer vermist was (administratief dossier eerste verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 26).

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten. De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard om deze vaststellingen te wijzigen. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal uitdrukkelijk dient te motiveren waarom de ziekenhuisdocumenten van A.K.A. geen bewijswaarde hebben, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontkend. De bestreden beslissingen oordeelden immers terecht dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat de medische problemen van A.K.A. voortvloeien uit de aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad merkt op dat dergelijke medische documenten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de patiënt zijn fysieke problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan. Wat het verwijt betreft dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om contact op te nemen met het militair hospitaal in Kabul, wijst de Raad er bovendien op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het relaas in de eerste plaats op de verzoeker om internationale bescherming rust en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in diens bewijsvoering op te vullen.

De motivering van de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker is pertinent, correct en wordt integraal overgenomen in de bestreden beslissing van tweede verzoeker. De motivering vindt steun in de administratieve dossiers en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U en uw neef A.A. stellen dat jullie problemen hadden met de taliban. Jullie verklaringen zijn echter dusdanig vaag en ongeloofwaardig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat het contact dat u en uw neef A.A. beschrijven tussen uw vader en de taliban weinig geloofwaardig is. Van uw vader, die gezinshoofd was, veel grond bezat en als dorpshef regelmatig tussenkwam om conflicten op te lossen (CGVS K.M.Z., p. 6) kan verwacht worden dat hij zou onderhandelen met de taliban om tot een oplossing te proberen komen. Uw verklaringen over hoe uw familie duidelijk maakte aan de taliban dat jullie hen geen eten en onderdak meer wilden geven zijn dan ook opmerkelijk. U meent dat jullie het niet in hun gezicht konden zeggen (CGVS K.M.Z., p. 22) en zegt dat jullie dan maar telkens deden alsof jullie niet thuis waren en een van de kinderen of vrouwen naar de deur stuurden om de taliban wandelen te sturen (CGVS K.M.Z., p. 22). Het is vreemd dat uw vader, als gezinshoofd en malik niet zou onderhandelen met de taliban om vanuit zijn vooraanstaande positie een duurzame oplossing te bekomen voor het probleem in plaats van dat jullie probeerden om telkens opnieuw de taliban af te schepen. Nadat jullie maandenlang voor de taliban klaar stonden zouden jullie blijkbaar geloofd hebben dat de aanhoudende afwezigheid van alle mannelijke familieleden telkens de taliban 's avonds kwam aankloppen niet hun argwaan zou opgewekt hebben en bijgevolg als een werkelijke, langdurige oplossing kon doorgaan. Dit is allerm minst ernstig. Hierbij werd overigens een tegenstrijdigheid vastgesteld. Daar waar u meent dat de tweede keer toen de taliban langskwamen uw jongere broer A. en uw zoon J. de taliban te woord stonden toen ze aanklopten (CGVS K.M.Z., p. 23), meent uw neef A.A. dat het uw moeder was die die keer de taliban afschepte (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie geen eensluidende verklaringen afleggen hierover ontsiert wederom de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden feiten.

Verder krijgt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw neef A.A. ook een stevige knauw doordat jullie tegenstrijdige informatie geven over de talibanleden met wie uw vader contact had. Gevraagd met wie van de taliban uw vader sprak, zegt u dat hij sprak met M.S. en de gebruikelijke strijders (CGVS K.M.Z., p. 20). U meent dat hij verder geen contacten had met iemand (CGVS K.M.Z., p. 20). U zegt dat uw vader contact had met M.S. sinds 3 jaar (CGVS K.M.Z., p. 20). Hoe vaak ze elkaar spreken kunt u niet zeggen, maar u voegt er aan toe dat u hem een keer zag (CGVS K.M.Z., p. 20). De vaagheid in uw verklaringen over de nochtans markante contacten van uw vader met de taliban is uiterst opvallend. Aan uw neef A.A. gevraagd met wie uw vader contact had, zegt hij dat uw vader geen contact had met 'groten' (CGVS A.A., p. 18). Aan uw neef verzocht om alle namen te noemen met wie uw vader contact had, noemt hij Ab., M.Q. en M.A. en zegt hij dat hij wist over deze drie mensen (CGVS A.A., p. 18). Aan A.A. gevraagd of uw vader ooit contact had met M.S., zegt hij dat dit nooit gebeurde (CGVS A.A., p. 19). Dat jullie dermate tegenstrijdige informatie geven over het contact tussen uw vader en M.S., nochtans een sleutelfiguur in jullie asielrelaas, ondergraaft ten eerste de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden problemen.

Ook de verklaringen van u en uw neef A.A. over de talibanleden die bij jullie thuis kwamen eten en er de nacht doorbrachten schaden de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste problemen ten eerste. Ten eerste werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende M.S.. U geeft aan dat M.S. en zijn strijders naar uw huis kwamen om te eten (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw neef A.A. daarentegen meent dat M.S. nooit naar jullie huis kwam (CGVS A.A., p. 18). Dat jullie niet dezelfde informatie geven over M.S., die jullie zelf beschrijven als een 'grote commandant' en het 'hoofd van de taliban' (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 18) ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie problemen ten eerste. Daarnaast werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de gasten die jullie over de vloer kregen de vaagheid niet weten te ontstijgen. Uitgenodigd om wat meer te vertellen over de talibanleden die bij u thuis langskwamen, vraagt u wat u moet vertellen (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd om alle leden van de taliban te noemen die naar uw huis kwamen, verwijst u naar Q.S. en de mensen die voor hem werkten (CGVS K.M.Z., p.21). Uitgenodigd om nog wat meer te vertellen over deze groep dan dat Q.S. hun leider was, stelt u dat Q.S. een jonge man was van ongeveer 30 jaar oud (CGVS K.M.Z., p.21). Opnieuw verzocht om wat over zijn groep te vertellen, zegt u dat hun aantal altijd ongekend is (CGVS K.M.Z., p. 21). Gevraagd naar de activiteiten van deze groep, meent u dat de eerdere namen die u noemde tot de groep behoren en dat hij hun leider is (CGVS K.M.Z., p. 21). Aangedrongen om wat meer te vertellen over wat deze groep doet, zegt u dat ze rondhangen, niets voor de ontwikkeling doen en mensen lastigvallen (CGVS K.M.Z., p. 21). Uw vage verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Van iemand die werkelijk talibanleden over de vloer kreeg, kan verwacht worden dat hij uitgebreider kan vertellen over de leden van deze groep en de aard van de activiteiten van deze groep.

Verder werd vastgesteld dat u merkwaardige verklaringen aflegt over M.N. en dat de algemene kennis van u en uw neef A.A. over de manier waarop de taliban leden rekruteren beperkt blijkt.

Gevraagd naar talibanleiders, noemt u vijf namen waaronder M.N. van wie u zegt dat hij een grote commandant is (CGVS K.M.Z., p. 18). Uitgenodigd om wat meer over hem te vertellen, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u de beroemde leiders opsomde (CGVS K.M.Z., p. 18). Gevraagd of u nog iets meer weet over M.N. meent u dat u niet meer informatie over hem heeft (CGVS K.M.Z., p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie kunt aanreiken over een persoon die u zelf ter sprake bracht. Ook uw verklaringen over de rekrutering door de taliban zijn opmerkelijk. Hiernaar gevraagd, meent u dat ze de meeste mensen rekruteren door te preken en de meeste door geweld (CGVS K.M.Z., p. 19). Gepeild naar een voorbeeld van iemand die met dwang gerekruteerd werd, noemt u uw broer, uzelf en uw neef (CGVS K.M.Z., p. 19). Uitgenodigd om een ander voorbeeld aan te brengen, zegt u dat er veel mensen zijn en dat ze nooit zeggen dat ze met dwang genomen zijn omdat ze bang zijn (CGVS K.M.Z., p. 19). Uw bewering dat er veel mensen door de taliban gedwongen gerekruteerd werden, maar u het niet weet omdat de slachtoffers het zelf niet zeggen gaat voorbij aan uw vermogen om hun plotse afwezigheid en het ongenoegen van hun familieleden op te merken. De verklaringen van uw neef A.A. omtrent rekrutering door de taliban zijn in eenzelfde vaagheid gehuld. A.A. geeft aan dat 80 procent van de mensen met dwang gerekruteerd werden (CGVS A.A., pp. 16, 17). Gevraagd naar een voorbeeld, verwijst A.A. naar jullie eigen situatie (CGVS A.A., p. 17). Aangemoedigd om een voorbeeld te benoemen dat niet tot de familie behoort, verwijst A.A. naar twee andere dorpen, maar slaagt hij er niet in om een specifieke persoon te noemen die met dwang gerekruteerd was omdat 'niemand zijn geheimen zegt' (CGVS A.A., p. 17). Van iemand die meent dat de taliban hem wilde rekruteren, kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is over hoe rekrutering door de taliban verloopt.

Daarenboven kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u en uw neef zich na de schietpartij waarbij uw oom A.A.K. gewond raakte, zich nog zes dagen thuis verstopten (CGVS K.M.Z., p. 25; CGVS A.A., p.21). Nochtans zegt u over de schietpartij dat de taliban jullie wilden doden (CGVS K.M.Z., p. 18) en zegt ook uw neef A.A. dat ze jullie wilden neerschieten (CGVS A.A., p. 21). Het is opmerkelijk dat jullie zich thuis verstopten, een plaats waar de taliban jullie gemakkelijk konden vinden. Gepeild naar de reden dat jullie niet ergens anders naartoe gingen, zegt u dat het was omdat uw vader weg was met uw oom van vaderszijde (CGVS K.M.Z., p. 25). Het is opmerkelijk dat u en uw neef, beide volwassen mannen op dat moment, niet sneller naar een veiligere plek gingen.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat het niet aannemelijk is dat jullie familie geen problemen meer heeft met de taliban nu u en uw neef A.A. het land verlaten hebben. U geeft aan dat u nog contact heeft met uw vader, die nog steeds op dezelfde plaats woont (CGVS K.M.Z., pp. 10, 11). Gevraagd of uw familie nog problemen had sinds uw vertrek, zegt u dat het leven altijd een risico is daar maar dat ze geen persoonlijke problemen hebben (CGVS K.M.Z., p.11). U meent dat de taliban nog naar u vraagt in het dorp (CGVS K.M.Z., p.28). Gepeild of uw familie de taliban nog hielp na uw vertrek, zegt u dat ze niet meer naar uw huis kwamen (CGVS K.M.Z., p.28). Het is zeer merkwaardig dat de taliban niet zouden trachten de materiële voordelen die ze van uw familie bekwamen terug op te eisen na jullie vertrek. Gevraagd waarom de taliban de rest van uw familie niet zou lastig vallen en u en uw neef wel, zegt u dat de taliban niets zeggen omdat uw familie jullie vermist verklaarde en omdat uw oom onschuldig neergeschoten werd (CGVS K.M.Z., p.28). Uw neef A.A. meent dan weer dat u en hijzelf het voornaamste doelwit waren en dat ze achter jullie aan zaten en niet achter degenen die achterbleven (CGVS A.A., p. 23). Aan uw neef gevraagd om welke reden jullie twee het voornaamste doelwit waren, meent hij dat dit was omdat jullie de taliban verhinderden te eten en onderdak te hebben (CGVS A.A., p. 23). Aan A.A. gevraagd waarom ze hem zouden targetten en niet uw vader, die dorpsheer is en de pater familias, meent u dat de taliban geen zaken hebben met oude mensen maar dat ze achter de jeugd zitten (CGVS A.A., p. 23). Dit is weinig geloofwaardig. Dat de taliban enkel u en uw neef en niet de ouderen en verantwoordelijken van de familie zouden viseren en de zaak zouden laten rusten nu jullie twee het land verlaten hebben is niet aannemelijk.

Daarnaast moeten de opvallende parallellen tussen uw asielrelaas en het asielrelaas van uw oudere broer K.M.S. aangekaart worden. Uw broer verklaarde op het CGVS dat uw vader voor zijn vertrek in 2011 gedurende ongeveer een jaar af en toe financiële en materiële steun gaf aan de taliban. Op vraag van het districtshoofd stopte uw vader de taliban van steun te voorzien. Wanneer de taliban kwam aankloppen moesten jullie vertellen dat uw vader niet thuis was. Na enkel keren namen de taliban uw broer mee en zetten ze hem onder druk om de taliban te verzoeken. Uw broer stemde in met hun verzoek maar zodra hij vrijgelaten werd ontvluchtte uw broer uit vrees voor de taliban Afghanistan.

Op 25 januari 2012 nam het CGVS in de asielaanvraag van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het vluchtverhaal dat uw broer bracht als bedrieglijk werd beoordeeld. Uw broer ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Dat zowel u als uw neef A.A. volhouden dat deze problemen met K.M.S. zich effectief voordeden (CGVS K.M.Z., p. 18; CGVS A.A., p. 17) doet afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid. De zeer opvallende parallellen tussen jullie relaas en het relaas van uw broer doet eveneens bijkomende vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielverhaal. Uw bewering dat jullie eerder volledig gelijkaardige problemen met de taliban ervaarden valt ook niet uit het relaas van uw wedervaren af te leiden. Zo blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat de taliban in haar contacten met familie verwezen naar de eerdere stopzetting van de steun door uw familie en de vlucht van uw broer uit hun handen (CGVS K.M.Z., p. 17,18). Het mag ook verbazen dat de taliban na jullie eerdere stopzetting van de steun aan de taliban en het verraad van uw broer uw familie nog steeds voldoende vertrouwden om bij jullie van een maaltijd te genieten en er de nacht door te brengen. U beweert zelfs dat uw familie als enige door de taliban uitgekozen werd om hen te voeden en te slapen te leggen (CGVS K.M.Z., p. 22). Deze grote blijk van vertrouwen valt niet te verenigen met de troebele voorgeschiedenis die uw familie volgens u met de taliban zou hebben gehad. Zoals hierboven aangegeven was het antwoord van uw familie op de ongewenste steunverzoeken van de taliban een onhandige poging om jullie afwezigheid voor te wenden. In het licht van uw bewering dat dezelfde strategie vruchteloos in het vluchtverhaal van uw broer toegepast werd wordt de geloofwaardigheid van deze "oplossing" eens te meer onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat er na het vertrek van K.M.S. geen problemen meer waren voor de rest van uw familie. Gevraagd of uw familie nog problemen had met de taliban in de periode tussen het vertrek van K.M.S. en 4 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, meent u dat dat niet het geval was omdat jullie verklaarden dat K.M.S. vermist was (CGVS K.M.Z., p. 26). A.A. meent dat de taliban in deze periode kwamen vragen waar K.M.S. was (CGVS A.A., p. 22). Gevraagd naar hoe vaak de taliban nog kwamen vragen naar K.M.S., meent A.A. dat het lang geleden was en zegt hij dat hij niet kan zeggen hoe vaak ze kwamen (CGVS A.A., p. 22). Het is opmerkelijk dat de problemen met de taliban stopten na het vertrek van K.M.S., op het vragen naar K.M.S. na aangezien niet enkel de toetreding van K.M.S. tot de taliban maar vooral ook de stopzetting van de steun aan de taliban de oorzaak van de toenmalige problemen van uw familie met de taliban vormden.

In het licht van de door u voorgehouden problemen van uw broer, is het ook opmerkelijk dat u niet meteen wegvluchtte toen het duidelijk werd voor u dat de taliban wilden dat u hen zou vervoegen. U meende dat de taliban mensen stuurden die zeiden dat u en uw neef voor hen moesten werken 20 à 25 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS K.M.Z., pp. 17, 27). Gevraagd naar de reden waarom u op dat moment Afghanistan niet ontvluchtte, zegt u dat u dacht dat ze u niets zouden doen maar u gewoon vrij zouden laten (CGVS K.M.Z., p. 27). Hoewel het reeds in de door u geschetste context van talibancontrole en gedwongen rekruteringen ongeloofwaardig is dat u een dergelijk dwingend verzoek als niet ernstig beschouwde, wordt jullie achteloze reactie in het licht van uw bewering dat uw broer K.M.S. Afghanistan moest ontvluchten om precies dezelfde reden geheel van geloofwaardigheid ontdaan (CGVS K.M.Z., p. 18,19)..

(...)

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw neef A.A. hebben geen betrekking op de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen met de taliban. Voor uw schoolcertificaat van de 12e graad en puntenlijst geldt hetzelfde. De ziekenhuisdocumenten van uw oom A.A.K. ondersteunen de verklaringen van u en uw neef A.A. Ahmadzai dat uw oom medische problemen had en opgenomen werd in het ziekenhuis, maar er kan niet uit deze documenten afgeleid worden dat de medische problemen van uw oom voortvloeiden uit de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag uiteenzette."

Waar verzoekers verwijzen naar door landeninformatie over gedwongen rekrutering in Afghanistan en de provincie Logar, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat louter hun profiel als jongeman die de leeftijd bereikt heeft om te vechten, zou volstaan om aan te tonen dat zij bij hun terugkeer naar Afghanistan zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hun aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekers ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalden zij geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan hun profiel gelinkte problemen aan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dat deel van het land vestigen. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekers op een veilige en wettige manier kunnen reizen naar en zich toegang kunnen verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* kunnen verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de landeninformatie (Landeninformatie, stuk 12, nrs. 7-9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers zich op een veilige manier toegang kunnen verschaffen tot deze stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoekers over een intern vestigingsalternatief beschikken in de stad Kabul.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief onvoldoende rekening heeft gehouden met de beschikbare informatie van UNHCR en EASO, merkt de Raad op dat uit het EASO-rapport *"Country guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 genoegzaam blijkt dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul voor alleenstaande mannen en koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht en dat zij, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere mate van hardheid, in principe in staat zijn om er zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers zelf verwijzen naar de UNHCR's *"Guidelines"* van 2016 (verzoekschriften, stuk 9), terwijl deze werden opgeheven door de *"Guidelines"* van 30 augustus 2018, die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis werden gebracht. Daar waar UNHCR in zijn *"Eligibility Guidelines"* van 30 augustus 2018 stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*"UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul"*), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *"[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.).

Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Het loutere feit dat de luchthaven van Kabul in de jaren 2014-2016 het doelwit is geweest van aanslagen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers zich thans niet op een veilige manier de toegang zouden kunnen verschaffen tot Kabul via deze luchthaven. Met het louter verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier om het besluit van de commissaris-generaal te betwisten en het citeren uit recente persartikels en rapporten tonen verzoekers verder niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De door verzoekers aangehaalde en aan het verzoekschrift toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun persoonlijke omstandigheden niet toelaten dat zij zich in Kabul kunnen vestigen. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker oordeelde immers op pertinente en terechte wijze waarom redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij zich in Kabul vestigen. Deze motivering werd integraal overgenomen in de bestreden beslissing van tweede verzoeker. Deze pertinente en correcte motivering wordt integraal overgenomen door de Raad:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw neef A.A. volwassen mannen zijn die een bovengemiddelde scholing ontvingen in Afghanistan. U ging immers tot en met de 12e graad naar school, waarbij u zelfs school liep in de provinciehoofdstad Puli Alam en u zich om u van kwalitatiever onderwijs te verzekeren aldus buiten de grenzen van uw eigen district begaf (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5). Dat u aangeeft dat u slaagde voor een examen om te gaan studeren in de universiteit van Kandahar (CGVS K.M.Z., p. 5) toont naast uw intellectuele vermogens en opleidingsniveau ook uw ondernemingszin. Uw neef A.A. ging naar school tot de 10e graad en genoot dus ook een redelijke scholing (CGVS A.A., p. 4). Beiden zijn jullie het Pashtu en het Dari machtig en u spreekt zelfs ook wat Engels (CGVS K.M.Z., p. 5; CGVS A.A., p. 5).

Daarnaast beschikt uw familie over zeer aanzienlijke financiële middelen om zowel u als uw neef A.A. te ondersteunen als jullie zich in Kabul vestigen.

U gaf aan dat uw familie over 80 à 100 jerib grond beschikt, bestaande uit vruchtbare grond en boomgaarden (CGVS K.M.Z., p. 6). Uw neef A.A. maakt gewag van 100 jerib grond (CGVS A.A., p. 6). 1 jerib komt overeen met 2000 vierkante meter grond. Wetende dat de meerderheid van de landeigenaars in uw provincie 1 jerib of minder bezit en het gemiddelde landbezit door een beperkt aantal mensen dat 40 jerib bezit opgetrokken wordt tot 3 à 4 jerib wordt het snel duidelijk dat uw familie zeer veel landbouwgrond bezit. A.A. geeft aan dat deze grond voor 13 jerib bestaat uit abrikozenbomen en voor 15 jerib uit wijnranken en dat een ander deel van de grond bewerkt wordt door boeren en dat een laatste deel van de grond braak ligt (CGVS A.A., p. 6). Verder meldt A.A. dat de abrikozen bij een slechte oogst voor ongeveer 1 000 000 afghani (11 866 euro) verkocht werden en bij een goede oogst voor 1 400 000 (16 611 euro) à 1 600 000 afghani (18 984 euro) (CGVS A.A., p. 7). De inkomsten voor de druiven schat A.A. op 1 000 000 afghani (11 866 euro) à 1 200 000 afghani (14 234 euro) (CGVS A.A., p. 7). U zelf zegt dat u bij een goede druivenoogst de druiven voor 1 400 000 afghani (16 611 euro) zou verkopen (CGVS K.M.Z., p. 9). A.A. geeft ook aan dat de verkoop van de druiven en abrikozen momenteel goed verloopt voor jullie familie (CGVS A.A., p. 7). Het geld voor jullie reisweg werd gefinancierd met inkomsten van deze gewassen (CGVS K.M.Z., p. 11; CGVS A.A., pp. 8, 9). Er kan dus gesteld worden dat jullie familie over zeer aanzienlijke financiële middelen beschikt en dat er geen indicaties zijn dat ze deze middelen niet zouden kunnen inzetten om u en A.A. te ondersteunen wanneer jullie zich in Kabul vestigen. De vaststelling dat u en A.A. over de vermogens en de middelen beschikken om jullie leven in de hoofdstad op te bouwen doet besluiten tot de redelijkheid van uw vestigingsalternatief in Kabul.

Als bezwaren tegen jullie vestiging in de Afghaanse hoofdstad werpt u op dat u niemand in Kabul kent, u niet vertrouwd bent met de stad, u ook in Kabul problemen zou kennen en dat een ander leven dan het dorpsleven jullie heel moeilijk valt (CGVS K.M.Z., p.29). Uw neef A.A. beweert in de lijn van uw verklaringen dat jullie jullie gronden niet kunnen achterlaten, dat jullie ook in Kabul problemen zouden kennen met de taliban en dat jullie in Kabul geen mensen hebben om bij te wonen (CGVS A.A., p.24). Zoals hierboven aangegeven kan er aan jullie problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Jullie bewering dat jullie in Kabul niemand kennen kan niet weerleggen dat jullie jullie op basis van bovenstaande vaststellingen redelijkerwijs in Kabul kunnen vestigen. Het argument dat jullie jullie gronden niet achter kunnen laten is evenmin dienstig daar landbouwers steeds jullie gronden bewerkten en jullie familieleden over de gronden waken (CGVS A.A., p.6; CGVS K.M.Z., p.7-8). Tenslotte kan er evenmin waarde worden gehecht aan uw uitspraak dat een ander leven dan het dorpsleven u moeilijk zou vallen. U was immers van plan aan de universiteit van de stad Kandahar te studeren en verlangde ernaar politieke wetenschappen en computerwetenschappen te studeren (CGVS K.M.Z., p.5). Hoe deze studies en de eruit voortvloeiende professionele carrière te verenigen vallen met een dorpsleven is geenszins duidelijk."

Verzoekers beperken hun verweer omtrent deze motivering tot het herhalen van hun vrees voor vervolging door de taliban, doch zij gaat hiermee voorbij aan bovenstaande pertinente en correcte motivering dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP